

spectacolul iubirii asupra căruia plutește o vrajă asemănătoare celei din *Visul unei nopți de vară*. Reușesc doar parțial.

Liedurile ce mustesc de ironie și de umor negru ale Adei Milea sunt menite să completeze dimensiunea filosofică a montării, rolurile de menestrelă fiind asumate de Gabriel Spahiu și de Romulus Chiciuc.

E sigur că spectacolul cu *Leonce și Lena* de la „Nottara“ încorporează segmente ce degajă energii și arderi superioare, asupra cărora am insistat în aceste însemnări. Însă la fel de sigur pentru mine e că, dincolo de lucrurile bune ce se pot spune (și pe care nu am ezitat să le spun) despre montare, ar mai fi fost loc pentru ceva mai multă profunzime, un plus de poezie, un pic mai multă și mai autentică **lucrare regizorală**, nițeluș mai multă concentrare actoricească pentru ca spectacolul să ajungă la anvergura la care aspiră. Asta însemnând că nici de data asta modelul Ciulei nu a putut fi egalat și că drumul de la dorință la putirință e greu și incomplet parcurs.

Teatrul „Nottara“ din București – *Leonce și Lena* de Georg Büchner. Traducerea: Nina Cassian. Regia: Felix Alexa. Scenografia: Diana Ruxandra Ion. Muzica: Ada Milea. Cu: Răzvan Vasilescu, Alexandru Repan, Bogdan Florea, Gabriela Crișu, Ada Navrot, Alexandru Jitea, Ioana Calotă, Gabriel Spahiu, Romulus Chiciuc. Data premierei: 5 noiembrie 2004

Antoaneta IORDACHE

Cinci-șase... pentru un teatru recompus

Din fragmentele deștept legate a șase piese de teatru noi, aparținând de sfera în urcare a tinerei generații de dramaturgi români, Ana Mărgineanu a construit un scenariu convingător (intitulat *8.9 8.9...fierbinte după '89*) și care sporește miza controverselor – când fierbinte, când mocnită – despre textul autohton. Nu se poate, din nici un motiv, face abstracție la acest spectacol de întrebări ce țin de contextul imediat și cărora și alte instituții ori companii de teatru încearcă, să le găsească răspunsul. Mi-ar plăcea să cred că tână regizoare ce vine să propună „dintr-un condei“ cinci nume pe afișul teatrului (deși „Foarte Mic“, central) nu e „singurul investitor“ al bunei idei repertoriale, ci avem de-a face cu – în sfârșit – o programatică ridicare de cortină.

Ca și Iosif Naghiu, cu nu mai puțin candidă stăruință și eu am imaginat soluții, ori dacă vrem, *coperte* întrebărilor ce ne preocupau după '89, privitor la dramaturgia românească. Fel de fel de ipoteze capabile să verifice *cvadratura subiectelor, personajelor, replicilor* între arlechini au fost concretizate ca proiecte și avansate „celor în drept“. (Mă refer la insistența fostului secretar al Asociației Scriitorilor din București, fiindcă îmi e cunoscută în detaliu.) Dintre diversele mele „aplicații“ de gen, doar volumele de dramaturgie D.R.Popescu – *O batistă în Dunăre*, Naghiu – *Execuția nu va fi amânată* și Vișniec („integrala“ pe care-am preluat-o în manuscris de la Iași) au dat o oarecare vizibilitate unghiului (zic și azi) profesional, în care înțelesesem să mă plasez, față de febrilitatea fenomenului de reconsiderare a scrisului pentru scenă. Am avut avantajul de a fi, o perioadă, redactor de carte al

Editurii „Cartea Românească” și de a relansa, cu autorii menționați și piesele lor respectabile (de nu și câteva deosebite), colecția de carte de teatru a editurii. Or, lăsând deoparte amănuntele particulare, fără o *sustinere serioasă, sistematică și provocator productivă*, dramaturgia românească (reprezentată de componenții recentului afiș, de grupul *dramAcum*, de alte coagulări din perimetrul generației) are toate șansele să rămână o *aproximare*, o valență culturală periodic invocată în seminarii festivaliere, un subiect pentru provizorii turbioane de opinie în breaslă. Deși sunt motive să se încurajeze o deslușire clar articulată, ceea ce se vede cu ochiul liber și „azi”, în producția supravegheată de Ana Mărgineanu. Este, însă, elementar că nici aplaudabila ei inițiativă, cum nici frecvențele acțiuni de promovare UNITER, UNITEXT etc., nu se pot substitui unei configurări – ca – sistem. Ca și alte proiecte focalizate, unul merit să susțină cu adevărat piesa românească și spectacolul ei își are locul în scenografiile economiei de piață liberă...

Obișnuită să fructifice oferta spațiilor netradiționale, regizoarea Ana Mărgineanu reușește să creeze un echilibru între planul abordării directe – „în real” – a spectatorului și momentele „în oglindă”. Sala e și teatru, personajele și publicul sunt, secvențial, și actorii întâmplărilor, *spațiul este cel al memoriei colective*. Regizoarea nu forțează, ci mai degrabă ademenește publicul la starea de participare. Un exercițiu de integrare a percepțiilor în *aperceptiv* ne dezvăluie, la un nivel, montarea. Poate și autorii invită la asemenea soluție spectaculară. În orice caz, prins între surpriză și emoție, extras din condiția protectoare de martor-meditativ, publicul înțelege – parcă – mai în amănunt lucrurile, faptul că ele vin din propria-i realitate. Decupașul textual dă fiecăruia dintre actori posibilitatea să se evidențieze într-o ipostază sau alta din paleta de tipologii. *Coca Bloos* – lângă o distribuție inspirat încheată și care construiește scene de efect – îmbină cu acuratețe, pe când trece relaxat prin indescrisibil de hazosul ei rol, planurile, de altfel separate (sală / scenă), și face, deci, să funcționeze convenția regizorală potrivit căreia Teatrul și Lumea s-au suprapus. De finețe – monologul confesiv al Mariei Ploae. Dezinvolve – schimbările de registru (ironic / dramatic / comic) *ale* Izabelei Neamțu, deosebit de iuți și de sigure. De asemenea, foarte activi, în cuplu comic, Cristian Iacob–Gheorghe Visu. Un spectacol plăcut, bun, modern, *despre vicleniile actualității*, aceea... *fierbinte după '89*. Cine poate ști cu mai multă exactitate decât dramaturgul român Ștefan Caraman sau Peca Ștefan, Petre Barbu, Paul Cilianu ori Călin Blaga ce iluzie, ce dezamăgiri, cât râsu-plânsu, câte alte costisitoare bunuri personale ar vrea omul din stal să-i fie „achitate”, în schimbul biletului de teatru?...

Teatrul Mic – 8.9 8.9...fierbinte după '89, **scenariu de Ana Mărgineanu pe texte de Ștefan Caraman, Peca Ștefan, Petre Barbu, Paul Cilianu, Călin Blaga. Regia: Ana Mărgineanu. Muzica: Petre Mărgineanu. Mișcarea scenică: Florin Fieroiu. Cu: Coca Bloos, Maria Ploae, Cristian Iacob, Isabela Neamțu, Cristian Radu.**

În drum spre Canterbury

Dacă intri în sala unde se prezintă adaptarea Nonei Ciobanu după Chaucer urmărit de ideea că scena va cuprinde tot raftul de bibliotecă despre acest Boccaccio englez și că o dramaturgie a *Povestirilor din Canterbury* trebuie, obligatoriu, să parcurgă textul de la A la Zet, desigur spectacolul te va dezamăgi. Nu e „marea